

HỒI THỨ MỘT TRĂM HAI MƯƠI HAI
TIỂU BẢO DỪNG MƯU GIẾT LẠT MA

Vi Tiểu Bảo sực nhớ tới một việc, gã vội vàng chui ra khỏi đống rơm, chạy thẳng lên xe. Gã rút dao trủy thủ đâm chết Hồ Ba Âm. Gã chợt động tâm cơ chặt lấy bàn tay mặt hấn rồi đâm một dao vào mông con lừa.

Con lừa đau quá kéo xe chạy như điên.

Vi Tiểu Bảo bỗng nghe tiếng vó ngựa đuổi mỗi lúc một gần, lại lật đật chui vào đống rơm. Gã xỏ dao trủy thủ vào trong giày, tay mặt cầm bàn tay của Hồ Ba Âm nghĩ cách hãm dọa A Kha.

Tay gã bỗng đụng phải một cái bím tóc, gã biết ngay là Trịnh Khắc Sảng. Gã lại vươn tay sờ ra xa hơn. Lần này thì gã đụng phải một tấm lưng thon mềm mại, biết đó là A Kha thì trong lòng mừng rỡ khôn xiết.

Gã bóp mạnh một cái, đồng thời lớn tiếng hỏi:

- Trịnh công tử! Sao công tử lại sờ vào đít tại hạ?

Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Ta có làm gì đâu?

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Trời ơi! Công tử lại tưởng tại hạ là A Kha cô nương nên động thủ động cước mò mẫm, làm điều vô lễ phải không?

Trịnh Khắc Sảng tức mình thoá mạ:

- Người đừng nói càn.

Vi Tiểu Bảo lại đưa tay trái vào ngực A Kha bóp mạnh một cái rồi rút tay về ngay, miệng la hoảng:

- Trời ơi, Trịnh công tử! Công tử làm trò gì thế này?

Tiếp theo gã cầm bàn tay của Hồ Ba Âm đưa lên mặt A Kha sờ lui sờ tới, sờ cả lên đầu lên cổ cô nữa.

Lần trước gã sờ lưng sờ ngực A Kha, đồng thời miệng không ngớt la lối.

A Kha tưởng là Trịnh Khắc Đẳng thừa cơ lúc chui rúc vào trong đồng rơm mà cử động vô lễ. Cô vừa bẽn lễn vừa nóng nảy. Sau cô lại thấy một bàn tay to tướng, lạnh toát sờ lên mặt lên cổ mình thì nghĩ ngay tới bàn tay Vi Tiểu Bảo quyết không lớn đến thế, đúng là Trịnh công tử không còn nghi ngờ gì nữa, cô toan lớn tiếng cự nự, nhưng lại sợ sư phụ và Vi Tiểu Bảo nghe thấy thì thật là khiếm nhã. Cô đành quay đầu đi để né tránh.

Bàn tay to lớn nọ sờ xuống tới trước ngực A Kha, cô nghĩ bụng:

- Té ra Trịnh công tử lại là quân vô lại đến thế.

Cô tức giận không nhìn được nữa, xoay mặt mình qua mé hữu.

Vi Tiểu Bảo liền xoay tay trái tát vào mặt Trịnh Khắc Đẳng thật mạnh, nghe đánh bốp một tiếng. Đoạn gã la lên:

- A Kha cô nương! Cô đánh Trịnh công tử như thế là đáng lắm! Y bất quá là phường hiếu sắc đốn mạt... trời ơi... Trịnh công tử, công tử lại sờ tại hạ rồi. Bá ngọc con ông bé cái lắm!

Trịnh Khắc Đẳng cũng cho cái bạt tai vừa rồi là do A Kha đánh mình, gã tức giận nói:

- Ta có làm gì đâu!

A Kha lẩm bẩm:

- Bàn tay này lớn lắm, quyết không phải là bàn tay của tên ác nhân kia.

Vi Tiểu Bảo lại cầm bàn tay Hồ Ba Âm sờ vào gáy A Kha. Đột nhiên tiếng vó ngựa dồn dập đã chạy tới gần.

Nguyên Tang Kết thấy bọn Bạch Y ni ra khỏi điểm rồi, những muốn rượt theo, nhưng toàn thân bất lực.

Hắn nội công thâm hậu, uống rượu pha thuốc mê vào rồi cũng không xỉu đi. Hắn rít mạnh hai hơi chân khí thấy không có gì trở ngại, chỉ có đầu vầng mắt hoa, liền hiểu ngay nội vụ, lớn tiếng hô:

- Lấy nước lạnh mau, lấy nước lạnh mau!

Tiểu nhị bưng một bát nước lạnh ra. Tang Kết bảo gã:

- Đổ nước lạnh lên đầu ta!

Tiểu nhị khi nào dám làm vậy. Gã ngán ngừ đứng yên không nhúc nhích.

Tang Kết cho là thuốc mê này do người trong phạm điểm động thủ, hẳn không giờ hai tay lên được, liền hít mạnh một hơi chân khí, đung đầu vào cánh tay tiểu nhị. Bát nước lạnh đổ hết vào đầu hẳn.

Tang Kết tỉnh táo lại một chút, lại lớn tiếng giục:

- Lấy nước lạnh, lấy nước lạnh! Càng nhiều càng hay... Lẹ lên! Lẹ lên!

Tiểu nhị lại chạy vào lấy hai bát nước nữa đem ra.

Tang Kết đổ hết nước lên đầu mình, hẳn sai tiểu nhị xách một thùng nước lớn để ra cứu tỉnh đồng bọn.

Tên Lạt Ma mập ú không sao tỉnh lại được. Tang Kết nhìn thấy sau lưng hẳn có vết máu, nguyên hẳn đã chết rồi.

Đầu tên Lạt Ma vội vàng không kịp phóng hoả đốt nhà, hấp tấp nhảy lên ngựa rượt theo, vừa rượt vừa hô hoán om xòm.

Nhắc lại A Kha thấy bàn tay to sờ vào gáy, không nhìn được nữa la lên:

- Không được! Đồ mặt dày!

Vì Tiểu Bảo lại xoay tay tát một cái.

Trịnh Khắc Đẳng chui ở đồng rơm chẳng nhìn thấy gì, không né tránh được lại bị một cái bạt tai, gã la lên:

- Không phải tại hạ!

Tiếng la của gã làm mọi người bại lộ hành tung.

Tang Kết nghe tiếng liền hô lớn:

- Bọn chúng đây rồi!

Một tên Lạt Ma nhảy xuống ngựa chạy đến bên đồng rơm. Hẳn thấy một bàn chân của Trịnh Khắc Đẳng thò ra ngoài, liền túm lấy kéo gã ra khỏi đồng rơm.

Tên Lạt Ma này sợ Trịnh Khắc Đẳng phản kích, tiện tay tung mạnh một cái, hất gã ra xa mấy trượng rồi rút xuống.

Tên Lạt Ma kia lại thò tay vào đồng rơm sờ mó.

Vì Tiểu Bảo ngồi thu mình trong góc. Gã thấy một bàn tay to tướng đưa vào chụp loạn lên. Trong lúc cấp bách, gã nhét bàn tay của Hồ Ba Âm vào trong tay Lạt Ma.

Lạt Ma sờ thấy một bàn tay liền nắm lấy giật mạnh một cái. Hắn chắc chắn sẽ lôi ra được một người nữa. Không ngờ hắn thấy hẫng một cái, rồi té ngồi xuống đất.

Lạt Ma coi lại chỉ thấy một bàn tay của người chết, khí huyết trong người trời ngược lên rất khó chịu. Vì lúc hắn phát huy kinh lực để kéo người đã dụng lực quá mạnh.

Trịnh Khắc Bổng nặng tới một trăm ba mươi cân. Tên Lạt Ma kia tưởng rằng người thứ hai này tất có một trọng lượng tương đương. Hắn đã dùng sức mạnh đủ để kéo một khối lượng hơn hai trăm cân mới lôi được Trịnh công tử ra. Hướng chỉ lần này hắn không nắm được gót chân đối phương mà chỉ chụp được một bàn tay. Hắn sợ bị đối phương kéo mình vào trong đồng rơm, nên phải vận động một luồng đại lực cương mãnh phi thường.

Ngờ đâu luồng đại lực này chỉ lôi ra một bàn tay nặng chừng mấy lạng, thành ra toàn lực trở về khiến hắn chẳng khác gì bị một luồng chưởng lực nặng tới hai trăm cân phản kích.

Vì Tiểu Bảo ngồi co ro trong đồng rơm ngó thấy cảnh tượng này mừng rỡ vô cùng. Gã chụp lấy một túm rơm liệng vào mặt Lạt Ma.

Tên Lạt Ma kia đưa tay hất túm rơm đi. Đột nhiên hắn thấy trước ngực đau nhói lên. Hắn giãy đành đạch mấy cái rồi nằm yên không nhúc nhích.

Nguyên Vì Tiểu Bảo nhân lúc luồng mục quang của Lạt Ma bị nắm rơm che khuất, gã nhảy xổ lại cầm trủy thủ đâm vào trái tim hắn.

Vì Tiểu Bảo vừa rút dao trủy thủ ra lại thấy mấy người ở xung quanh mình lớn tiếng quát tháo bằng Tạng ngữ. Gã ngấm ngấm than trời, cầm chắc phen này hết đường trốn tránh.

Gã từ từ đứng lên, dấu trủy thủ vào trong thay áo rồi ngoảnh đầu nhìn quanh thì thấy Tang Kết và bốn tên Lạt Ma đã xuống ruộng cả rồi, đang đứng cách đồng rơm chừng ba trượng.

Nguyên xác chết của Lạt Ma bị rơm che khuất, chúng không hiểu tên đồng bạn đó chết trong trường hợp nào.

Tang Kết lại cho là Bạch Y ni đã thi triển môn thần công bí mật gì để hạ sát tên Lạt Ma kia, nên hắn cùng đồng bạn đứng cách xa xa không dám tới gần.

Lại nghe Tang Kết lớn tiếng hô:

- Tiểu ni cô! Mụ liên tiếp hạ sát tám tên sư đệ của ta, gây nên mối thù sâu tựa bể. Thế mà mụ còn ẩn nấp trong đồng rơm, không dám chường mặt ra thì sao phải là anh hùng hào kiệt?

Thực ra Bạch Y ni lớn tuổi hơn Tang Kết nhiều. Vì bà nội công thâm hậu nên nét mặt vẫn trẻ măng, coi bề ngoài chỉ bằng người ba chục tuổi.

Tiếng hô hoán của Tang Kết rất khủng khiếp, khiến cho Vi Tiểu Bảo ù tai hoa mắt, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Gã tự hỏi:

- Hắn dùng yêu pháp gì mà lực lượng mạnh đến thế? Sao hắn lại bảo bọn ta giết tám tên sư đệ?

Sau gã nhắm tính lại thì quả nhiên đúng tám tên Lạt Ma bị uống mạng. Trong tám tên này thì Bạch Y ni chỉ hạ có một.

Tang Kết nói mấy câu sau cùng rồi lùi lại hai bước. Hiên nhiên trong lòng hắn có ý khiếp sợ.

Vi Tiểu Bảo không nhìn được, đồng dặc nói:

- Bản lãnh của gia sư đã đến trình độ xuất thần nhập hoá, khắp thiên hạ không ai bì kịp, nhưng lão nhân gia là người tu hành, hoài bão tấm lòng từ bi bác ái, lại giàu đức hiếu sinh, không muốn giết người nữa. Lão nhân gia đã tha mạng cho năm vị, vậy các vị nên lánh đi cho mau.

Tang Kết đáp:

- Đâu có chuyện dễ dàng thế được? Tiểu ni cô! Mụ biết điều thì nên đưa pho Tứ thập nhị chương kinh ra, phật gia sẽ mở lòng từ bi buông tha cho các người đi. Nếu không chịu thì dù các người có chạy đến chân trời góc biển, phật gia cũng nhất quyết tìm cho bằng được chứ chẳng chịu bỏ qua.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Các vị đòi pho Tứ thập nhị chương kinh nào? Kinh sách này khắp các chùa chiền đâu đâu cũng có, há phải là vật hi hữu trên đời?

Tang Kết đáp:

- Bọn ta chỉ cần lấy pho kinh sách ở trong mình tiểu ni cô mà thôi.

Vì Tiểu Bảo ngẫm nghĩ một chút rồi trở vào Trịnh Khắc Đẳng nói:

- Pho kinh sách đó gia sư đã đưa cho y. Các vị hỏi y mà lấy là xong.

Hiện giờ Trịnh Khắc Đẳng đã lồm cồm bò dậy. Gã đứng chưa vững thì một tên Lạt Ma nhảy xổ đến nắm lấy hai tay gã.

Một tên Lạt Ma khác xé áo gã roạc roạc luôn mấy tiếng. Cả áo trong lẫn áo ngoài Trịnh Khắc Đẳng đều bị rách hết, vàng bạc châu báu ở trong túi hắt rớt cả xuống đất, nhưng chẳng thấy kinh sách đâu.

Vì Tiểu Bảo la lên:

- Trịnh công tử! Pho kinh sách kia công tử giấu ở đâu thì nên nói cho họ biết là xong, cái đó có gì quý báu đâu, công tử giữ làm gì cho rắc rối?

Trịnh Khắc Đẳng tức giận đến cực điểm, lớn tiếng quát:

- Ta chẳng có kinh sách gì hết...

Một tên Lạt Ma vung tay phóng chuông đánh vào mặt gã khiến gã cơ hồ ngất xỉu.

Lạt Ma quát hỏi:

- Người có nói hay không thì bảo?

Tên Lạt Ma kia không thấy Trịnh Khắc Đẳng trả lời liền vung tay lên tát gã một cái nữa thật mạnh.

Vì Tiểu Bảo thấy hai bên má Trịnh Khắc Đẳng đều sưng vù ra chiều đau đón đến cực điểm thì trong lòng khoan khoái vô cùng, lại la lên:

- Trịnh công tử! Công tử đưa mấy vị phật gia này đi lấy sách thôi! Tại hạ thấy công tử đã khoét lỗ dưới đất ở trong góc khách điểm, phải chăng để cất giấu pho kinh sách kia.

Tang Kết cả mừng nói:

- Phải rồi! Trẻ con bao giờ cũng nói thật. Các vị sư đệ áp giải tên này về khách điểm để lấy sách đi.

Tên Lạt Ma kia đáp:

- Dạ! Xin tuân lệnh đại sư ca.

Hắn lại đánh Trịnh Khắc Đẳng một bạt tai nữa.

A Kha đến lúc này không thể nhìn được, chui ra ngoài đồng rơm la lên:

- Thằng lỏi đó chuyên môn nói dối. Các vị đừng tin lời gã. Trịnh công tử đây từ hồi nào tới giờ chưa từng thấy pho kinh sách đó.

Vì Tiểu Bảo quay lại khẽ bảo A Kha:

- Tại hạ vì muốn cứu sư thái và cô nương nên mới để Trịnh công tử dẫn dụ bọn họ trở về khách điểm.

A Kha đáp:

- Ta không thèm nhờ người giải cứu. Người vu oan giá họa cho Trịnh công tử là muốn y phải chết uống mạng.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Tính mạng của sư thái và cô nương so với tính mạng của Trịnh công tử còn quan hệ gấp muôn ngàn lần.

Tang Kết ngó tên Lạt Ma giữ Trịnh Khắc Đẳng la lên:

- Sư đệ đừng đánh chết gã.

Rồi hắn ngoảnh đầu lại hô:

- Tiểu ni cô! Mụ ra đây để cùng hai đứa nhỏ theo bọn ta đi lấy kinh sách.

A Kha rất tức giận Vì Tiểu Bảo. Cô hẳn học nói:

- Chính người cũng sợ chết, còn nói gì đến chuyện cứu sư phụ. Người có giỏi thì chiến đấu với bọn Lạt Ma đi.

Vì Tiểu Bảo cảm thấy bầu nhiệt huyết sôi lên sùng sục. Gã tự nhủ:

- Thị đã coi mình không vào đâu thì mình có bị những tên ác Lạt Ma này đánh chết cũng chẳng có chi đáng kể nữa.

Gã liền nói:

- Đánh thì đánh chứ sợ gì? Tại hạ dù chết cũng không đáng tiếc, nhưng không cứu được cô nương và sư thái làm cho tại hạ ân hận suốt đời. Tại hạ chết về tay chúng chẳng nói làm chi, nhưng nếu thắng họ thì sao.

A Kha bữu môi đáp:

- Hừ! Người có đi đâu thai mấy kiếp sau cũng không thắng được đâu. Người chỉ thắng được một tên Lạt Ma là ta suốt đời khâm phục người.

Vĩ Tiểu Bảo nói:

- Khâm phục hay không cũng chẳng làm gì, nếu tại hạ thắng một tên Lạt Ma thì cô nương chịu lấy tại hạ làm chồng chứ?

A Kha tức giận đáp:

- Người đừng nói nhăng nói càn. Đã làm tiểu hoà thượng, lại làm tiểu thái giám thì làm sao... làm sao...

Vĩ Tiểu Bảo ngắt lời:

- Làm tiểu hoà thượng rồi hoàn tục thì đã sao? Trước làm tiểu thái giám rồi sau không làm nữa cũng chẳng chết ai. Nói lui nói tới chẳng qua là tại hạ phải lấy cho bằng được cô nương mới nghe.

A Kha tức quá vọt la lên:

- Sư phụ! Sư phụ nghe đó. Trong lúc này mà gã còn thốt ra những lời thô tục khó nghe.

Bạch Y ni thở dài nghĩ bụng:

- Đúng là "rồng hãm ao tù tôm giỡn mặt, cộp xuống bình nguyên bị chó nhòn!". Đến lúc tình thế nguy cấp, ta chỉ còn đường tự chấn động cho đứt kinh mạch mà chết để khỏi bị bọn Lạt Ma làm nhục.

Bà khẽ gọi:

- Tiểu Bảo! Người đưa tay vào trong này.

Vĩ Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi thò tay trái vào trong đồng rơm. Gã thấy Bạch Y ni đặt vào tay mình một gói giấy nhỏ, lại nghe bà nói:

- Đây là những mảnh địa đồ giấu trong kinh sách, người giữ lấy rồi tự ý trốn đi, đừng nghĩ gì đến ta nữa. Sau này nếu người tìm được cả bảy pho kinh

sách thì hy vọng khôi phục giang sơn nhà Đại Hán có cơ thành tựu. Việc đó quan trọng hơn mạng sống của cá nhân ta nhiều.

Vì Tiểu Bảo thấy Bạch Y ni coi trọng mình như vậy, không giao vật khẩn yếu cho đồ đệ mà lại giao cho gã, khiến gã phấn khởi tinh thần.

Trong lúc khẩn trương gã nghĩ ra một quyết định, không cần suy nghĩ gì nữa liền lớn tiếng:

- Sư phụ ta là một cao nhân đương thời không thêm động thủ với các người. Các người hãy phải một tên vào đây tử thí với ta. Nếu tên đó thắng thì sư tử ta mới ra tay. Chà chà! Ta thấy các người không dám cho người ra đơn đả độc đấu với ta. Các người biết điều thì cúp đuôi chạy đi cho rồi.

Gã vừa nói vừa chuồn gói giấy vào trong bọc.

Năm tên Lạt Ma đều nổi lên tròng cười rộ. Bọn chúng có sợ là sợ Bạch Y ni, còn thằng trẻ nít này thì chẳng coi vào đâu.

Một tên Lạt Ma vừa cười vừa đáp:

- Ta chỉ đánh một quyền là người phải lăn lộn bảy tám vòng rồi té đái vãi phân.

Vì Tiểu Bảo tiến ra một bước, đồng dục hô:

- Hay lắm! Người hãy cùng ta tử đấu.

Gã quay lại nói với A Kha:

- Tại hạ đánh thắng hẳn là cô nương sẽ thành ái thiếp của tại hạ đó. Cô nhớ kỹ lấy đừng chối cãi.

A Kha chối bai bãi:

- Không được, không được. Chẳng khi nào người lại thủ thắng.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Một người liều mạng, muôn người khôn địch. Nay tại hạ muốn lấy người làm vợ nên phải liều mạng.

Tên Lạt Ma kia tiến ra mấy bước cười hỏi:

- Người dám tử đấu với ta thật chăng?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không thật thì còn giả sao được? Cuộc đấu này lấy một chọi một giữa ta và người. Sư phụ ta quyết không ra tay viện trợ. Còn bốn tên sư huynh sư đệ của người liệu có khò xông vào đánh hoi không?

Tang Kết cười ha hả nói:

- Dĩ nhiên bọn ta không trợ thủ cho y.

Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Giả tỷ ta vung một quyền đâm chết hẳn, các người có ý đồng người xông vào để thủ thắng không? Ta cần phải hỏi trước: trường hợp mà các người xúm lại đánh hoi thì một mình ta không địch nổi đâu. Khi đó sư phụ và sư tỷ của ta dĩ nhiên phải ra tay.

Tang Kết trong lòng vẫn ứ ỹ kị Bạch Y ni động thủ. Hắn nghĩ tới mấy sư đệ đều uống mạng một cách mờ ám, chẳng hiểu Bạch Y ni đã sử dụng môn võ công gì. Hắn tự nhủ:

- Để một tên sư đệ đấu với thằng lỏi kia, mình ở ngoài coi cho biết võ công gia số của ni cô là một điều rất bổ ích.

Hắn nghĩ vậy liền đáp:

- Hai người lấy một chọi một, sống chết đều do thiên mệnh. Cả hai bên không ai được ra trợ thủ.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Kẻ nào ra giúp sức là con rùa cái, là quân khốn kiếp.

Tang Kết đáp:

- Phải rồi! Kẻ nào ra giúp sức là con rùa cái, là quân khốn kiếp.

Tang Kết bản lĩnh đã cao cường, tâm tư lại càng thông tuệ. Hắn thấy bên đối phương ngoài Vi Tiểu Bảo còn Bạch Y ni và A Kha đều là nữ nhân nên cũng nói theo: Kẻ nào ra giúp sức là con rùa cái, là quân khốn kiếp để hai người này khỏi viện thủ cho gã.

Vi Tiểu Bảo lại cười nói:

- Hay lắm! Đại Lạt Ma quả là người tinh minh, thẳng thắn, tại hạ rất lấy làm bội phục.

Tang Kết nói:

- Người hãy tiến ra thêm mấy bước nữa.

Hắn sợ Vi Tiểu Bảo đứng gần đồng rơm, Bạch Y ni có thể đưa tay ra đặt lên lưng gã để ngấm ngấm truyền công lực viện trợ thì sư đệ hắn không chịu nổi.

Vi Tiểu Bảo hiểu ý liền đáp:

- Bọn người Hán bên tại hạ bao giờ cũng hành động quang minh lỗi lạc, thẳng phải cho vẻ vang, bại cũng giữ gìn tư cách, chẳng khi nào làm điều ám muội.

Bạch Y ni khẽ dặn gã:

- Tiểu Bảo! Người không thắng được họ đâu. Cứ giả vờ tử võ rồi lên ngựa xông tuốt là hơn.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ! Tiểu tử hiểu rồi!

Gã tiến thêm về phía trước ba bước, đứng cách đồng rơm chừng hơn một trượng. Bây giờ Bạch Y ni có muốn trợ lực cho gã cũng không với tới được.

Tên Lạt Ma kia tiến lên mấy bước, đứng đối diện với Vi Tiểu Bảo, cười hỏi:

- Người muốn tử đấu bằng cách nào?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Cái đó còn tùy ở nơi Lạt Ma, còn với tại hạ thì văn tử cũng được mà võ tử cũng được.

Lạt Ma cười lên hô hố hỏi:

- Văn tử là làm sao? Võ tử thì thế nào?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Văn tử là đại Lạt Ma đánh tại hạ một quyền rồi tại hạ đánh trả một quyền. Hai bên cứ ăn miếng trả miếng như vậy kỳ cho đến khi một người té xuống thì thôi.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Khi đại Lạt Ma đánh tại hạ hay ngược lại, chúng ta phải đứng yên chịu đòn, không ai được né tránh mà cũng không được vung tay đỡ gạt. Nói tóm lại chỉ có thể vận nội công để chịu đựng thôi quyền của đối phương.

Lạt Ma hỏi:

- Được lắm! Còn võ tử thì sao?

Vĩ Tiểu Bảo đáp:

- Võ tử càng dễ hơn, tùy tiện đánh bằng khí giới hay bằng quyền cước, đối phương mặc sức né tránh, đỡ gạt hay chạy nhảy thả cửa không cấm kỵ điều gì.

Tang Kết bụng bảo dạ:

- Xem chừng thẳng lối này thân pháp linh diệu nhẹ nhàng. Nếu để gã chạy nhảy, e rằng sư đệ ta không hạ được gã ngay. Chắc gã còn nhiều quỷ kế, tử như chạy đến bên đông rơm, dẫn dụ cho sư đệ rượt theo rồi Bạch Y ni thừa cơ ám toán. Như vậy thì tử vẫn vẫn có lợi cho bên mình hơn. Vì nắm tay nhỏ xíu của gã có đánh sư đệ ta đến mười quyền cũng chỉ như gãi ngứa cho y.

Hắn liền dùng Tang ngữ dẫn sư đệ:

- Sư đệ bảo gã tử văn và đừng đánh chết hoặc đả thương gã. Cuộc tử đấu lâu chừng nào hay chừng nấy, vì mục đích của ta là muốn coi cho biết rõ gia số cùng võ công của muội ni cô kia.

Vĩ Tiểu Bảo nghe Tang Kết nói Tang ngữ liền hỏi:

- Lệnh sư huynh sợ đánh tại hạ không nổi nên bảo đại Lạt Ma đấu hàng cho êm chuyện phải không?

Lạt Ma cười ha hả đáp:

- Tên tiểu quỷ kia! Đừng nói nhăng nói càn. Sư ca ta nhân đức, dặn ta đừng phóng quyền đánh chết người tội nghiệp. Người còn là đứa con nít dĩ

nhiên công phu về khí giới cũng như về quyền cước còn non nớt, ta không muốn chiếm phần tiện nghi. Vậy chúng ta tởn vãn quách.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Giỏi lắm!

Gã đứng phưỡn bụng, hai tay chống nạnh vừa cười vừa nói tiếp:

- Đại Lạt Ma phóng quyền đánh tại hạ trước đi. Nếu tại hạ né tránh hay đỡ gạt thì không phải là anh hùng hảo hán.

Tên Lạt Ma kia cười đáp:

- Người còn là đứa con nít, dĩ nhiên ta để người đánh trước.

Hắn nói rồi bắt chước Vi Tiểu Bảo cũng chắp hai tay để sau lưng, cũng phưỡn ngực ra.

Hắn cao hơn Vi Tiểu Bảo một cái đầu, đứng cười hề hề như người làm trò chơi với trẻ nít.

Vi Tiểu Bảo giơ quyền bên trái ra chỉ đến bụng dưới hắn.

Năm tên Lạt Ma thấy năm tay gã quá nhỏ bé đều nổi lên tròng cười hô hố.

Vi Tiểu Bảo hô:

- Coi chừng! Tại hạ xuất quyền đây!

Tên Lạt Ma kia dù sao cũng không dám khinh địch thái quá vì sợ gã được di nhân truyền thụ võ công, hoặc giả nội lực có chỗ độc đáo. Hắn liền vận nội lực lên bụng để đón đỡ.

Vi Tiểu Bảo lấy tay áo phủ lên đầu thoi quyền bên hữu, đột nhiên đánh tới. Bọn Tang Kết thấy thoi quyền của gã chẳng có chút khí lực nào đều cười rộ.

Tiếng cười chưa dứt bỗng thấy tên Lạt Ma kia lảo đảo người đi.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Bây giờ đến lượt đại Lạt Ma trả miếng.

Không ngờ Lạt Ma đột nhiên té xuống, nằm phục dưới đất không nhúc nhích.

Bọn Tang Kết giật mình kinh hãi vội chạy lại coi.

Vì Tiểu Bảo đứng lùi về phía đồng rơm la lên:

- Dừng lại! Kẻ nào xông tới là con rùa, là quân khốn kiếp.

Bốn tên Lạt Ma lập tức dừng bước. Chúng thấy đồng bọn vẫn nằm yên, nếu không phải hấn bị trọng thương thì là đã chết rồi.

Cả bốn người kinh hãi quá đều há hốc miệng ra không thốt nên lời.

Vì Tiểu Bảo giơ song quyền lên cao trên đỉnh đầu lớn tiếng nói:

- Gia sư đã truyền cho tại hạ môn võ công này gọi là Cách sơn đả ngư thần quyền. Đến con trâu mộng trúng phải thoi quyền này cũng chết huống chi là một tên tiểu Lạt Ma. Kẻ nào không phục thì ra đây tử thí cho biết mùi.

Gã quay lại khẽ hỏi:

- A Kha hiền thê ơi! Bây giờ nàng còn từ chối được nữa không?

Vietkiem.com